

[Rosing]

håb, Dronning Ingrid's Hospital, er fint, men bemandingsmæssigt barsk og ikke kun af og til. Vi mangler sundhedsmedhjælpere, vi mangler sygeplejersker, og vi mangler læger i den grad, at det ganske enkelt er ved at slå sundhedsvæsenet i stykker.«

På baggrund af forskellige oplysninger, som tilgik ministeren, sluttede lægerådets formand af med at sige:

»Disse forhold er baggrunden for, at vi alle, simpelt hen alle, også os gamle garvede, står helt parat til at forlade dette land og det arbejde, vi finder så fascinerende og spændende.«

Jeg vil gerne spørge ministeren, om regeringen vil være mere fleksibel, end den har været hidtil i de forhandlinger, der føres om personalsituationen i Grønland, idet jeg mener, at de ord, der blev udtalt på daværende tidspunkt, er endnu mere aktuelle i dag. Vi risikerer, at et så stort og flot hospital som det, vi har i Nuuk i Grønland, Dronning Ingrid's Hospital, hvor der allerede på nuværende tidspunkt står tomt, og at sundhedsvæsenet i Grønland bliver lammet.

Jeg vil ikke forudskikke de forhandlinger, der skal finde sted mellem regeringen og sundhedsvæsenet om sundhedsvæsenet. Jeg ved, at de skal påbegyndes her i februar, og at man har forskellige udspil fra Grønlands side, men det ville måske være en idé for Folketinget, at man planlagde en tur for Sundhedsudvalget til Grønland, sådan at Folketinget kunne få et bredere billede af sundhedssituationen i Grønland og de store problemer, vi står over for.

Den tidligere minister for Grønland, Tom Høyem, har ved utallige lejligheder på rejser til Grønland talt om Grønlands sundhedsvæsen og »Sundhed for alle i år 2000« og lagt nogle tanker frem, som gerne skulle skabe en standard, som er lig den, der er her i Danmark på sundhedsvæsenets område.

Jeg vil gerne til sidst spørge sundhedsministeren, om hun også mener, at standarden for sundhedsvæsenet i Grønland skal være på samme niveau som her i Danmark.

Sundhedsministeren (Agnete Laustsen):

Som ny sundhedsminister har det været en både meget stor og også dejlig opgave at skulle forberede en redegørelse for den sundhedspolitiske strategi, som regeringen vil lægge til grund for sin politik.

Jeg vil også ved denne lejlighed sige, at det jo var en opgave, som fulgte ganske kort efter, at jeg tiltrådte embedet. Man vil kunne se af redegørelsen, at den er skrevet, efter at Sundhedsministeriet havde eksisteret i 2½ måned, og i dag, hvor vi nu diskuterer den, har ministeriet altså kun omkring 4 måneder på bagen. Derfor håber jeg, alle vil erkende, at man ikke med rimelighed kan forvente af mig, at jeg skal kunne fremlægge en detaljeret redegørelse for de konkrete planer på alle områder. Det var heller ikke meningen, for som det fremgår af redegørelsen, er det en vurdering af de overordnede principper og det, vi vil lægge vægt på i det fremtidige arbejde mod det mål, WHO har sat sig: »Sundhed for alle i år 2000«, og jeg vil gerne, som andre her i dag har gjort det, sige: Også meget gerne før den tid.

Det er gået igennem debatten i dag, at sundhedsvæsenet er meget omfattende. Det omfatter ikke bare det, vi i daglig tale kalder sundhedsvæsenet, men også mange tilgrænsende sektorer, hvor sundhed har noget at gøre med arbejdsmiljø, med trafik, med boligforhold og med de sociale forhold. Det har også noget at gøre med, at hele sygehusvæsenet som bekendt – om end nogle lader til at have glemt det i dagens debat ikke mindst fra Fælles Kurs' side – er et decentralt væsen, og at ansvaret for driften af dette derfor ligger hos amtskommunerne og hos Frederiksberg og Københavns Kommuner.

Det vil sige, at vi for at komme igennem med forandringer – de forandringer, som efter min opfattelse er nødvendige på mange områder – naturligvis må have et meget bredt samarbejde og ikke bare et bredt politisk samarbejde – det er nemlig også nødvendigt, men jeg har indtryk af, at det er noget, som alle har vist vilje til her i dag – men også et samarbejde mellem de centrale og de decentrale myndigheder. Endelig er det ikke mindst meget nødvendigt, at vi får et samarbejde mellem alle de forskellige faggrupper, som har deres arbejde inden for dette område. Der er som bekendt et ord, der hedder: Alle elsker reformer, men få forandringer, i alle tilfælde når det gælder én selv, og derfor er det en ganske stor opgave at påtage sig.

Jeg vil også gerne ved denne lejlighed understrege betydningen af, at vi i denne meget store proces løbende får en politisk dialog, og derfor kan jeg sige, at jeg er glad for, at vi har haft denne debat i dag, som jeg som sagt synes viser en